

Indítvány szegedi kavics- és homokbánya létesítésére és a szegedi tutajozás megteremtésére

(A Délmagyarország munkatársától) Érdekes indítványt nyújtott be a polgármesterhez Wagner Ferenc, a Kereskedők Szövetségének alelnöke. Az indítvány a Szegeden meginduló építkezések szempontjából bir igen nagy jelentőséggel: azt a gondolatot veti föl ugyanis, hogy Szeged részére biztosítsák a Maros-közből, a Maros medrében a kavics- és homokbányászatot. Szeged leróná a bányászattól, illetve a kitermelésért járó bányászati illetéket s ezen kívül semminemű akadály ne gördüljön a város részére történő kavics- és homokbányászat elé.

Az árvíz által rombadöntött tanyái házak újjáépítésénél kétségkívül igen nagy mennyiségű építési kötványra van szükség, ezt az anyagmennyiséget bőven fedezni tudná a marosi bányászat. Nem kétséges, hogy ezen a szükséges mennyiségen kívül nagyobb mérték-

ben is bányászhatna Szeged kavicsot és homokot a Maros medrében úgy, hogy nemcsak a helyi szükségletet, hanem esetlegesen jelentkező más szükségletet is ki tudna elégíteni. Ennélfogva nemcsak az építőipar terén, hanem a város gazdasági életének másirányú területein is éreztetné a kavics- és homokbányászati kedvező hatását.

Wagner Ferenc második indítványa a magyar és román fa vízi szállítására vonatkozik. Intézkedést kér az irányban, hogy Szeged részére nagyrészt ne vasuton, hanem a Maros és Tisza által kínálkozó adottságok kihasználásával, ezen a két folyón történjék a fának magyar és román részről való szállítása. Ez a szállítási mód kétségtelenül lassabb, de sokkal olcsóbb is s megfelelő intézkedésekkel elérhető lenne, hogy a szállításra kerülő famennyiség idejében megkapja vízi úton is a város.

Kormányzónk kolozsvári bevonulásának napján megszólalnak az egyházmegye harangjai

Glattfelder Gyula dr. megyéspüspök szövege az elszakított országrészek visszatérése alkalmából

(A Délmagyarország munkatársától) Glattfelder Gyula dr. megyéspüspök az elszakított területek felszabadítása alkalmából főpásztori szöveget intézett egyházmegyéje lelkészeihez. A főpapi szöveg a következőképpen hangzik:

„Amiért nap-nap után a szentmisében Magyarok Nagyasszonyát kérésünkkel ostromoltuk, eszközölje ki hazánk sorsának jobbrafordulását, az egész nemzet végtelen nagy örömére bekövetkezett s a legközelebbi vasárnapon Magyarország bölcs kormányzója be fog vonulni Kolozsvárra, ahol a haza kebelére visszatért székelyek és többi nemzettestvérek a felszabadulás tuláradó örömevel fogják bizonyára ünnepelni. A rajtunk elkövetett igazságtalanság egy részének megszüntén s a Kárpátok hegygerincének a szent korona testébe való visszakapcsolódása sikerén érzett öröm azonban nemcsak a felszabadult testvéreké, hanem minden magyar emberé. Elhallgat e napon minden zokszó és egyéni vagy helyi fájdalom fölött való kesergés s mindannyian hálátelt szívvél fogunk leborulni a jószágos Isten oltára előtt, hogy amint Szent István évében a Felvidék egy részét, úgy Szent László születése kilencszázados fordulóján Váradot, Kolozsvárt a Boldogságos Szűz üksomlyói kegyhelyével együtt, visszajuttatta nekünk. Miért is elrendelem, hogy a Kormányzó Ur kolozsvári bevonulása napján, szeptember 15-én: az összes harangok az ünnepi szentmise előtt fél órán át szóljanak, a szentmisével kapcsolatban ünnepi Te Deum tartassék s a szentbeszédben megemlékezés történjék a nemzet örömről, melyet Isten szent Anyja s magyar szentek közbenjárásának kell tulajdonítanunk s a hívek felvilágosításban részesüljenek, hogy amikor hálát adunk amiért Isten a hazát néhány órában előrelátó és pihenést nem ismerő vezetőikkel megajándékozta, egyben esedezünk: biztosítsa nekik és mindnyájunknak további kegyelmét, hogy Szent István országának s benne Szent Gellért örökségének is teljes felvirágzását megláthassuk. Szeged, 1940. évi szeptember hó 14-én. Gyula s. E., püspök.”

Háladó letelestisz-elet a zsinagógában Nagybanai vitéz Horthy Mikós úrnak, Magyarország főmáltóságú kormányzójának Erdély felszabadulása alkalmából Kolozsvárra való bevonulása öröme szeptember 15-én, vasárnap d. e. 9 órakor az új zsinagógában ünnepi istentisztelet lesz.

Sorompó

EGY ÜRES TANYA

Földes szobájában teküdtem eg. megviselt, kopott, ágyféle alkotmányon. Olyan csönd volt a szobában, amilyen az a csönd lehetett, amelyben Poe Edgar meghallotta Hollója sohasem kiáltását. Az ágy mellé tett széken gyertya pislákkolt; furesa árnyékokban táncoltatta meg a fénye a mozdulatlan szobát a falakon.

Kinn is csönd volt. Valahol a tanyakörüli füves kaszálóban tücsök ciripelte az éjszakai nótát.

Csak Ketten éltünk ebben a tanyában ezen az éjszakán: a tücsök és én. Az a kis mezei állat azért mert énekelni, mert nem tudta, hogy én, az ember ott vagyok és én azért mertem lehunyni a szemem, mert tudtam, hogy ő, ez a kis tücsök ott van velem együtt az árva tanyán.

Elaludtam. Különös, imbolygó alakok jártak körtáncot a fejemben; torz tükörképei a nap-pali félelmeknek. Hatalmas Gulliver-emberek léptek rám s taposták el minden törpe gondolatomat, régen olvasott gyerekmesék alakjai keltek életre körülöttem. Szemük villogott, arcukon az erő és erőszak elszántsága volt, szeszszorított ajkuk mögött harapásra indultak a fogak. Olyan tisztán emlékszem erre a kusza álomtalan álomra, mintha most is mindennap ezt álmodnám, mintha soha nem akarnám elfelejteni.

S egyszer csak fölriadtam. Felébredtem arra az üres csöndre, hogy elhallgatott a tücsök. Messziről mennydörgés hallatszott, távoli villám fénye lobbant be az egyetlen ablakocskán. A gyertya majdnem tövig égett már a széken, megfagyott fűcsában fehérlett mellette a stearin.

Ebben a pillanatban éreztem meg a végtelen árvaságot. Féltem, nem szégyenlem bevalani: féltem, olyan rettenetesen, ahogy még talán soha életemben. És mint minden embernek, nekem is az az átkozott szokásom, hogy ilyen pillanatokban a legizjesztőbb dolgokat, a legremegtetőbb olvasmányokat és élményeket szedem elő valahonnan a múltból és a jövőből. Meyrink Gölemja, Stephan Zweig ámokfutója ártatlan bárányok azokhoz az alakokhoz képest, akik a sarokból öltöztették rám nyelveiket. Mozdulatlanul feküdtem az ágyon. Aztán egyszer csak gyors elhatározással felugrottam. Új gyertyát tettem a székre és meggyújtottam. Nem lett a szoba világosabb, de meggyújtató volt tudni, hogy az új gyertya szálal most tovább tart majd a fény. Aztán föl-alá járkálni kezdtem a szobában. Ahogy most, az írógép mellől nézem az akkori önmagam: meg kell társulagosan állanítanom, hogy ugy viselkedtem, mint aki hirtelenül megörlött. Nem találtam a helyem és nem találtam a helyén a világot. Megecsémtettek, kizökkentettek önmagamról az álom vad ismeretleniei.

Az egyik sarokban néhány nagyon régi újság, kéacsat és könyv felelt. Betárcoltam már nánnakkal ezelőtt, de nem volt időm, hogy rájuk hederítsek. Most odaléptem, turkálni kezdtek közöttük. És egyszer csak megállt a kezem egy fakó könyvön. Ott, abban az elhagyott tanyában megtaláltam Mauroisnak egy

Paradicsomot Faialmát Mézédés dinnyét Téli csemege burgonyát

Friss főzelékarút az ÉRTEKESÍTŐ SZÖVETKEZETNEL, olcsóbb mint a piacon, a termelők boltjában vásároljon. KÖLCSEY-utca 2. szám. (A Róyallal szemben.)

Most nyílt meg!

117

kis novelláskötetét. „Az energikus állu embere volt a könyv címe.

Eszembe jutott az álom mindegyik rémalakja Mindnek energikus állu volt: esküdni mertem volna rá. Nem vagyok túlságosan babonás, de most valóságos transzban kezdtem a könyv olvasásába. A című választott novella arról szólt, hogy milyen elképesztő hazugság volt egy ember arcán az energikus áll. Erőt hitt benne mindenki, pedig, ahogy a novellában vázolt történet bebizonyította: szegény, erőtlén, élni is alig tudó, beteg ember volt ez az energikus álló teremtes.

Eszembe jutott újra az álom és eszembe jutott a világ. És ott, abban az üres tanyában, azon a süket éjszakán megvigasztalt ez a kis novella. Az ember könnyen vigasztalódik, ha hinni tud...

Kinéztem az ablakon. Kinn még sűrű volt, félelmetes a sötétség. De valahol a tanya körüli kaszálóban újra megszólalt a tücsök... (maron)

Ünnepélyes keretek között ma adja át a főispán Becker Vendel apátnak a Magyar Erdemrend középkeresztjét

(A Délmagyarország munkatársától) Jelentette a Délmagyarország, hogy Becker Vendel v. apát, tanügyi főtanácsos, címzetes főigazgatónak Horthy Miklós kormányzó, munkásságának magas elismeréseképpen a Magyar Erdemrend középkeresztjét adományozta. A magas kitüntetést ma, szombaton déln 12 órakor az erre az alkalomra földszített közgyűlési teremben adja át Tukats Sándor dr. főispán Becker Vendel apátnak ünnepélyes keretek között. Becker Vendel apát magas kitüntetése őszinte örömet kelt munkásságának helyén: Szegeden s az egész város társadalma szívből köszönti őt a kitüntetés átvételének alkalmából.

Párisi Nagy Áruház Rt. Szeged (Csekonics és Kiss-utca sarok)

ISKOLAI CIKKEK

Ironhegyező bakalitból	—14
Fehér tábla kréta 24 drb	—24
Szines pasztell kréta 1 dohoz 6 drb	—08
Pepita fedelő notesz, naptárral 3 drb	—24
Tanári zsebkönyv	—34
Antracén íróttinta 1/32-es üveg	—18
Kihúzó tolltartó	—38, —28
Elemi MOOSZ füzet 10 lapos 6 drb	—22
Iskolai fekete írón 3 drb	—24
Sötétké könyvesomagoló papír 4 iv	—24
Füzetcsomagoló zsirpapír 3 iv	—24
Íróttoll 12 drb	—18
Zöld mollinó ovodás táska	—68
Zöld mollinó háts iskola táska	P 1.38
Gumibőr aktatáska 39 cm-es	P 5.88
Iskolai erőlemez kazetta 27 cm-es, csappantyus	P 1.38
Trónkörző	—16
Iskolai körző dobozban	—68